

Sygn. akt I C 402/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 stycznia 2023 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny:
Przewodniczący: sędzia Tadeusz Kotuk
Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 stycznia 2023 r. w G. sprawy z powództwa (...) Bank (...) S.A. w K. przeciwko Ł. C.

o zapłatę

zasądza od pozwanego Ł. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w K. kwotę 25.117,05 zł (dwadzieścia pięć tysięcy sto siedemnaście złotych pięć groszy) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 24.159 zł (dwadzieścia cztery tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych) za okres od dnia 4 listopada 2021 r. do dnia zapłaty;

zasądza od pozwanego Ł. C. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w K. kwotę 4.873 zł (cztery tysiące osiemset siedemdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 402/22

UZASADNIENIE

Stan faktyczny

W dniu 21 czerwca 2006 r. pomiędzy (...) Bankiem (...) S.A. w K. a Ł. C. doszło do zawarcia umowy nr (...) o korzystanie ze złotej karty kredytowej (...) Banku (...) S.A. Limit karty wynosił 10.000 zł. Umowa była zawarta na okres 1 roku, przy czym ulegała automatycznemu przedłużeniu na kolejne 12 miesięczne okresy w razie należytego wypełniania umowy przez pozwanego.

Dowód: umowa z załącznikami, k. 27-44

Limit karty uległ później zwiększeniu – w 2020 r. i później wynosił **24.000** zł.

Okoliczność bezsporna

Umowa była należycie realizowana przez stron przez szereg lat i ulegała corocznemu przedłużeniu, jednak w połowie 2021 r. po stronie pozwanego powstało niespłacone terminowo zadłużenie z otrzymanej karty (-1.328,72 zł, czerwiec 2021 r., przy całkowitej kwocie do spłaty 24.279,70 zł), które ostatecznie powiększyło się do -8.376,31 zł (do spłaty 30 czerwca 2022 r. i całkowitej kwocie zadłużenia na poziomie 25.017,31 zł).

Dowód: zestawienia transakcji, 45-56

W związku z powyższym bank wezwał pozwanego do uregulowania zadłużenia pismem z 8 maja 2021 r. (w terminie 14 dni pod rygorem rozwiązania umowy i możliwości złożenia w tymże terminie wniosku restrukturyzacyjnego), a następnie – wobec braku zadośćuczynienia temu żądaniu – rozwiązał umowę z pozwanym pismem z dnia 1 lipca 2021 r.

Dowód: pisma banku z informacją o przebiegu doręczeń, k. 59-62

Ocena dowodów

Powód przedstawił szczegółowe zestawienie transakcji z przedmiotowej karty (z rachunku przypisanego jako wyłączny do jej obsługi), w okresie niezbędnym i jednocześnie wystarczającym do rzetelnej oceny sytuacji. Zarzut pozwanego w zakresie „niezgodnego salda” jest w tym kontekście całkowicie gołosłowny, pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na dodatkowe spłaty nie objęte bankowym zestawieniem transakcji z karty lub niewłaściwe określenie salda wyjściowego (przedstawionego przez bank od 2020 r.). Pozwany – poza gołosłownym zarzutem – nie przedstawił jakichkolwiek konkretnych dokumentów mających potwierdzać wadliwość naliczeń odsetek skapitalizowanych – bank opierał się na wskaźnikach poprawnych i szczegółowe zestawienie (k. 57, 58) nie budzi w tym zakresie wątpliwości. Zarzut braku uprawnień osób podpisujących umowy i pozostałe pisma banku do jego reprezentacji jest chybiony, gdyż nie ma wątpliwości, że te oświadczenia woli odpowiadają woli powoda, a struktura instytucji finansowych w Polsce w naturalny sposób zakłada zatrudnianie wielu pracowników zajmujących się obsługą działalności operacyjnej banku detalicznego, a umowa była zawarta w placówce powoda (art. 97 k.c.). Zarzut braku rzeczywistych podpisów pod wezwaniem do zapłaty poprzedzającym wypowiedzenie umowy oraz samym wypowiedzeniem winien być udowodniony przez pozwanego, gdyż to on jest wyłącznym posiadaczem odnośnych dokumentów (art. 6 k.c.) – pozwany swojego zarzutu nie udowodnił, co oznacza, że w tym zakresie wystarczającym jest stanowcze twierdzenie banku, że podpisy uprawnionych pracowników na tych dokumentach widniały.

Reasumując, dokumenty prywatne przedłożone przez bank są w pełni wiarygodne.

Kwalifikacja prawna

Umowa stron w warstwie (części) dotyczącej rozliczeń i przepływów finansowych oraz ich warunków winna być zakwalifikowana jako umowa kredytowa w rozumieniu art. 69 Prawa bankowego.

Jej wypowiedzenie było skuteczne w świetle art. 75c Prawa bankowego.

Wysokość zadłużenia jest należycie wykazana przez bank, należy podkreślić, że w ostatnich latach obowiązywania umowy limit zadłużenia praktycznie był wyczerpany, tj. dług pozwanego stale oscylował wokół kwoty 24.000 zł i dopiero po jego wyraźnym przekroczeniu umowa została przez bank wypowiedziana. Należy jednocześnie zauważyć, że od strony czysto ekonomicznej korzystanie przez klienta banku z karty, na której ciąży permanentnie dług bliski górnemu limitowi zadłużenia jest szalenie kosztowne z uwagi na zwiększone w takiej sytuacji obciążenie odsetkowe – można się więc w ogóle zastanawiać, czy dla pozwanego taki stan rzeczy w dłuższej perspektywie nie był niekorzystny finansowo (przy czym ta uwaga ma za cel lepsze zobrazowanie istotnych uwarunkowań ekonomicznych rozpatrywanego sporu).

Nie stwierdza się z urzędu abuzywności umowy.

Zarzut przedwczesności powództwa jest bezzasadny, gdyż roszczenie pozwu w chwili jego złożenia było wymagalne (od 25 sierpnia 2021 r.).

Na zadłużenie składa się – zgodnie z twierdzeniami i dowodami przedłożonymi przez bank:

- niespłacony kapitał kredytu (24.159 zł),
- odsetki umowne kapitałowe do 24 sierpnia 2021 r. (829,72 zł – k. 57),
- odsetki umowne karne za opóźnienie od 25 sierpnia 2021 r. do 3 listopada 2021 r. (128,33 zł – k. 58).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I. sentencji na mocy art. 69 ust. 1 Prawa bankowego w zw. z art. 481 k.c.

Koszty

Pozwany jako przegrywający zobowiązany jest zwrócić powodowi należne koszty postępowania z odsetkami (art. 98 k.p.c.) na które składa się: opłata sądowa od pozwu (1.256 zł), opłata za czynności radcy prawnego w stawce minimalnej (3.600 zł, § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, ze zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) – punkt II.